

▀ aquest país

El PPC, entre l'asfíxia política i la renovació

El Partit Popular de Catalunya viu una situació de transformació sota el marc hostil del seu referent estatal. Si els populars catalans volen ampliar les fronteres polítiques hauran de refrescar el seu discurs i aprofitar l'anomenat "gir moderat" d'un PP sense Acebes i Zaplana

JORDI MOLINA jmolina@canvi16.info

Amb els resultats electorals a la motilla i els respectius congressos a l'horitzó les formacions busquen noves vies per fer arribar a l'electorat un renovat i atractiu discurs polític. Una qüestió que haurà de ser no només de formes, sinó també de fons per al Partit Popular de Catalunya (PPC), que els dies 5 i 6 de juliol viurà el seu dotzè Congrés,

d'on haurà de sortir un full de ruta que permeti als populars ampliar les fronteres polítiques. Amb les darreres baixes d'Acebes, Zaplana i San Gil, Mariano Rajoy dirigirà, si no hi ha canvis, un partit sense la feixuga càrrega del passat.

Per la seva part, l'actual president de la formació a Catalunya, Daniel Sirera, haurà de confirmar el seu lideratge al PPC en el Congrés de juliol davant de dos coneguts companys de partit que li dis-

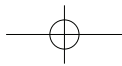
putaran el timó de la formació: l'incansable Alberto Fernández Díaz i la mediàtica Montserrat Nebrera. El president del grup municipal del PP a Barcelona no ha volgut passar per alt l'ocasió de recuperar, sis anys després, la presidència del grup i qüestiona la legitimitat de Sirera, mentre que la diputada al Parlament de Catalunya, Montserrat Nebrera, encapçalara la candidatura amb aires més renovadors, apostant per un PPC auto-

Nou discurs...

El XII Congrés del PPC podria desbancar Sirera de la presidència abans de l'any de mandat

nom i sensiblement diferenciat del referent estatal. Després d'uns resultats electorals discrets, els populars catalans saben que la possibilitat de ser un partit de govern a Catalunya i desbancar els socialistes passa per diferenciar-se del PP estatal, sobretot en qüestions com les nacionals, on l'anticatalanisme d'alguns dirigents populars ha deixat el PPC en una posició de marginació política. Només així es podrien apropar posicions amb formacions com ara Convergència i Unió (CiU), que ja ha manifestat la importància que la cúpula popular avanci cap a la moderació. CANVI ha demanat als tres aspirants a la presidència del PPC quina ha de ser la cara del partit que sortirà del Congrés. ■

aquest país

Quina línia creu què és **la que ha de seguir el PPC per guanyar pes a Catalunya i què és allò que més diferencia la seva candidatura?**

Daniel Sirera
President del Partit Popular de Catalunya

Alberto Fernández Díaz
President del grup municipal del Partit Popular a Barcelona

Montserrat Nebreira
Diputada al Parlament de Catalunya pel Partit Popular

Enostre ha de ser un partit de Govern a Catalunya, útil i resolutiu per als catalans, que defensi l'Estat de dret i la llibertat i que faci compatible el sentiment de sentir-se català i espanyol alhora. Sempre he tingut, i tinc, el recolçament de l'executiva del partit i de Mariano Rajoy. Durant nou mesos com a president no he rebut cap ingerència del nostre referent estatal, no entenc que hi hagi propostes que vulguin més auto-

“En nou mesos no hem rebut cap ingerència de Madrid, som autònoms”

nomia de la que ja tenim. Pel que fa a aliances, pensem que CiU s'ha radicalitzat, no hi pactarem sinó canvia la seva actitud amb nosaltres. I sobre els candidats, segueixo sense saber què és allò diferent que proposen dues persones molt vàlides, com l'Alberto i la Montserrat. ■

Un de posar l'accent en un discurs social basat en els valors, que defensi la iniciativa privada, la llibertat individual i que afronti amb valentia qüestions com ara la seguretat, la immigració i els impostos. Sempre m'he caracteritzat per ser una persona de partit i previsible, amb una trajectòria rectilínia. Han estat uns altres els que han variat el seu discurs en funció del context o del moment polític i que han passat del gir catalanista a l'autogir espanyolista. Presento un projecte integrador, on tothom té cabuda i on la roba bruta es renta a casa. Hem d'apropar al PPC aquells votants de CiU descontents amb la radicalització catalanista de Mas, fent entendre el nostre projecte català compromès amb la vertebració d'Espanya. ■

“Sóc previsible i rectilini, altres han canviat de discurs en funció de l'escenari”

EPPC que proposo ha d'entendre la llibertat en un sentit ampli i combatre de front l'intervencionisme de les esquerres. Fins ara hem seguit una estratègia antinacionalista, que ha reduït el nostre diàleg amb un partit minoritari com és ERC. No

“No crec en els nacionalismes, sinó amb un model català solidari amb Espanya”

crec amb els nacionalismes, ni amb els uns ni amb els altres, sinó amb un model de Catalunya solidari amb la resta d'Espanya. La meua candidatura comparteix alguns punts de vista amb CiU en qüestions socials i econòmiques, però no m'interessa la seva obsessió amb el debat identitari. Estic convençuda que un cop recollits els avals necessaris que, com és obvi, m'és més complicat que als altres candidats, aconseguiré els vots per poder presidir el partit. ■

